

### Frédéric a handrový strom

Pomaly otváral oči. Najprv sa mu všetko zlievalo do jednej hmoty, pretrel si teda viečka špinavými prstami. Zbadal, že sa nachádza v priestrannej miestnosti, ktorú nikdy predtým nevidel. Mala vysoké vitrážové okná s farebnými výjavmi, oproti sa do stropu týčili police, zaplnené do posledného miesta knihami v koženej väzbe a zlatými ornamentmi. Oslepujúco žiarili vo svite plápolajúceho ohňa, čo sa opieral svojim príjemným teplom do bledých stien. V kozube sa prudko varila akási zmes, ktorá voňala po bylinkách. Občas z hrnca vyskočila dúhová bublina, ktorá sa vo vzduchu rozpáchla v ničotu. Pod policami boli dve menšie skrinky a asi desať kvetináčov. Do kúta sa vošiel štvorcový stôl a tri biele stoličky. Až teraz si všimol, že sedí na nízkej posteli prikrýty líščou kožušinou a pri bosých nohách mu spí mačka. Obrovské tmavé telo sa pravidelne nadvihovalo a klesalo. V zábleskoch plameňov získavala čierna srst' zelenofialový odtieň, avšak, prizrel sa lepšie a zistil, že je veľká asi ako lev. Hoci v izbe bolo teplo, roztriasol sa od strachu. Postavil sa na vychudnuté nohy, zhodil zo seba kožušinu a po špičkách prešiel niekoľko krokov okolo spiacej mačky. Už mal prsty na ťažkej kovovej kľučke dverí, keď sa spoza nich ozval lomoz kľúčov. Rýchlo stiahol ruku, naprázdno prehltoľ, potichu sa priblížil k posteli a sadol si na tam, kde sa našiel predtým. Sivú rovnošatu si prikryl kožušinou a do zvukov horiaceho dreva sa zamiešali aj kroky prichádzajúcej osoby.

„Chcem odísť preč!“ zaplakal, až mu slzy pozmývali šed', ktorá pokrývala jeho tvár.

„Naspäť do sirotinca? Tak prečo si odtiaľ ušiel? Zachránil som ťa a priviedol sem. Nebyť mňa, zomrel by si na ulici, Frédéric,“ prehovoril neznámy, stále otočený chrbtom, pričom vyberal z vreciek kabáta rôznofarebné kamene, veľké zväzky šalvie a okrúhly chlieb, ktorý položil na stôl. Z hlavy si sňal kapucňu, rozopol kabát a konečne sa pozrel chlapcovi do tváre. On však zbadal nízkeho, vráskavého starca s pokojnými, sivými očami, srdce sa mu razom upokojilo.

„Odkiaľ poznáte moje meno?“ vykrikoľ, pričom zobudil spiacu mačku. Tá sa začala prebúdzat', zazívala a nadobudla obyčajnú veľkosť. Ešte si poumývala tvár, tentoraz však nebola mačkina srst' čierna, ale ryšavá. Modrými očami si ho premerala a vyskočila mu na kolená. Bojzhlivo ju pohladkal. Keď to zbadal starý muž, tvár sa mu osviežila letným úsmevom. Načiahol sa za stoličkou so slovami:

„Páčiš sa jej. Už týždeň nezmenila veľkosť ani farbu a to ju pravidelne hladkám aj napájam mliekom. Volá sa Seina.“

Lenka Kóňová, 29 rokov, Rosina - okres Žilina

Teraz sa chlapec zase rozochvel, ale od úžasu:

„Ako to robí? To nie je možné! Je to akýsi zvláštny druh, no na vyučovaní sme ho nepreberali.“

„Neveríš na zázraky, Frédéric?“ uprene sa naňho zahľadel.

„Nie. V škole v sirotinci nám hovorili, že fantázia a kúzla neexistujú. U nás boli dovolené len povinné učebnice a hrať sme sa mohli na severnom dvore, kde nikdy nesvietilo slnko. Raz vychovávateľka našla jedného spolužiaka, pri kreslení svojej mamy vo vílej podobe. Obrázok mu roztrhala so slovami, že víly a podobné tvory sú výplodmi našich pomätených mozgov. Vraj sme všetci len obyčajný odpad, zavadzajúci našim rodičom a preto nás odhodili. Potom dostal výprask a za trest musel týždeň drhnúť dlážku v telocvični. Budem tu musieť upratovať, však? A ak zle pozametám tak ma dozaista zbijete!“ ukázal rukou na strapatú metlu stojacu pri kozube.

„Kdeže, chlapče! Nikdy som ba ani muche neublížil. A metly sa neboj, tá upratuje sama. Chceš aby sa ti predviedla?“ opýtal sa ho a on pokynul hlavou na znak súhlasu.

Hlasno si odkašľal, z vrečka kabáta vybral dlhú paličku, čosi zamrmlal, následne vytrysklo oslepujúce svetlo priamo k metle. Tá sa, akoby ju držali neviditeľné ruky, rozhybala a vyzametala každú voľnú plochu v izbe. Prach sa zdvíhal do výšky, víril sa v špirálach do žiary plameňov, liezol do nosa, štekľil pokožku, až napokon sa metla prestala zvrtať a postavila sa na svoje miesto. Frédéric neveril vlastným očiam, no stále bol na pochybách či sa nejedná o trik. Starý pán to zbadal v jeho pohľade. Paličku vrátil naspäť do vrečka kabáta. Trikrát hlasno tleskol. Pod vysokým stropom sa prehánali sivé oblaky z ktorých začalo mrholiť. Drobné kvapky sa dotkli tmavých Frédéricových vlasov, spadli aj na hebkú srst' pradúcej Seiny v náručí. Pán znova tleskol a z mrakov sa silno rozsnežilo, opäť tleskol – zasvietilo slnko na modrej oblohe, ktoré vysušilo zasneženú izbu. Zatlieskal trikrát a výjav zmizol úplne. Spýtavo sa zahľadel na chlapca, ktorého oči nervózne behali z jednej strany miestnosti na druhú:

„Čo je toto za miesto? Ničomu nerozumiem!“ tlmeným hlasom s hlavou skrytou do mačacieho kožuška prehovoril.

Starec energicky vstal, zaštrngotal kľúčmi, pootvoril dvere a podal Frédéricovi ruku. Seina zoskočila na zem, tento krát sa srst' sfarbila na bielo. Neisto sa postavil na bosé nohy vyhriate od ohňa a dal svoju dľaň do mužovej dlane. Všetci traja vyšli spoza dverí do sviežeho marcového večera. Prešli mlčky niekoľko krokov napred, potom sa otočili a pred ich tvármi stál mohutný platan. K životu sa hlásil prvými pukajúcimi listami. Na konároch mu viseli

Lenka Kóňová, 29 rokov, Rosina - okres Žilina

v rôznych výškach rozstrapkané pásy látok. Frédéricov zrak si musel chvíľu zvyknúť na tmu, no keď spoznal, že strom má v kmeni otvorené veľké dvere, ktorými práve vyšli na čerstvý vzduch, stratil rovnováhu a nebyť starcovej silnej ruky, zaiste by spadol na chladnú zem.

„Je to len sen!“ šepkajúc lapal neveriacky po dychu. Starec stisol chlapcovu ruku posiatu zimomriavkami, vzdychol si a s pohľadom do vysokej koruny stromu, nad ktorou sa ligotala Andromeda, začal:

„Všetko je skutočné. Ja aj Seina. Volám sa čarodejník Xavier a áno, bývam v strome, lenže nie je obyčajný. Z mojej vôle mal kedysi moc odvrátiť od ľudí nešťastie a choroby. Tamtie látky pokropené krvou, potom či slzami, vejúce vo vetre tu priviazali ľudia. Sú to obvazy zúfalcov, ktoré sem vešali v nádeji, že strom pohltí ich súženia. Jeden z nich tu zavesila pred desiatimi rokmi tvoja matka. Jej plátno bolo plné slaných slz a bolesti, pretože ťa v to nešťastné ráno nenašla v postieľke, lebo ťa uniesli. Vtom čase zmizlo mnoho chlapcov v tvojom veku a všetkých vás umiestnili do sirotincov. Na vine bol ten odporný zloduch, kráľ Gaston z Tmavej úžiny, ktorý má už desať dcér a žiadneho nástupcu na trón. Preto robil tie zverstvá z nenávisťi k mužskému potomstvu a nakoniec zajal matky unesených detí do svojho hradu. Začaroval ich na sochy, ktoré obkolesujú jazero za hradom. Je medzi nimi aj tvoja matka Giselle, Frédéric.“

„Ach, myslel som si, že ma nemá rada! Chcem ísť za ňou! Teraz už verím na kúzla! Nech mi ju váš strom vráti!“ usedavo sa rozplakal, Seina vycítila jeho žiaľ a začala sa mu jemne obtierať o nohy.

„Kedysi bolo toto miesto plné zázrakov. Dnes však platan nemá z nadpozemskej energie ani kvapku. Gastonova ničomná mágia ho celkom oslabila. Ani bylinný elixír s mojimi najsilnejšími zaklínadlami mu nevrátil predošlú vládu.“

„Musí predsa existovať spôsob ako zastaviť zlo, Xavier.“

„Je to mimoriadne riskantné. Si ešte dieťa,“ pokrútil hlavou.

„Prosím, aspoň to skúsme. Mama je jediné na čom mi záleží.“

„Páči sa mi tvoja odvaha. Pomôžem ti, no teraz sa najeme a poriadne vyspíme, aby sme zajtra mohli vymyslieť plán ako sa dostať do Tmavej úžiny,“ objal Fréderica, ten zodvihol driemajúcu Seinu na ruky a s pohľadom na látky vejúce vo vetre, zatvoril ťažké dvere.